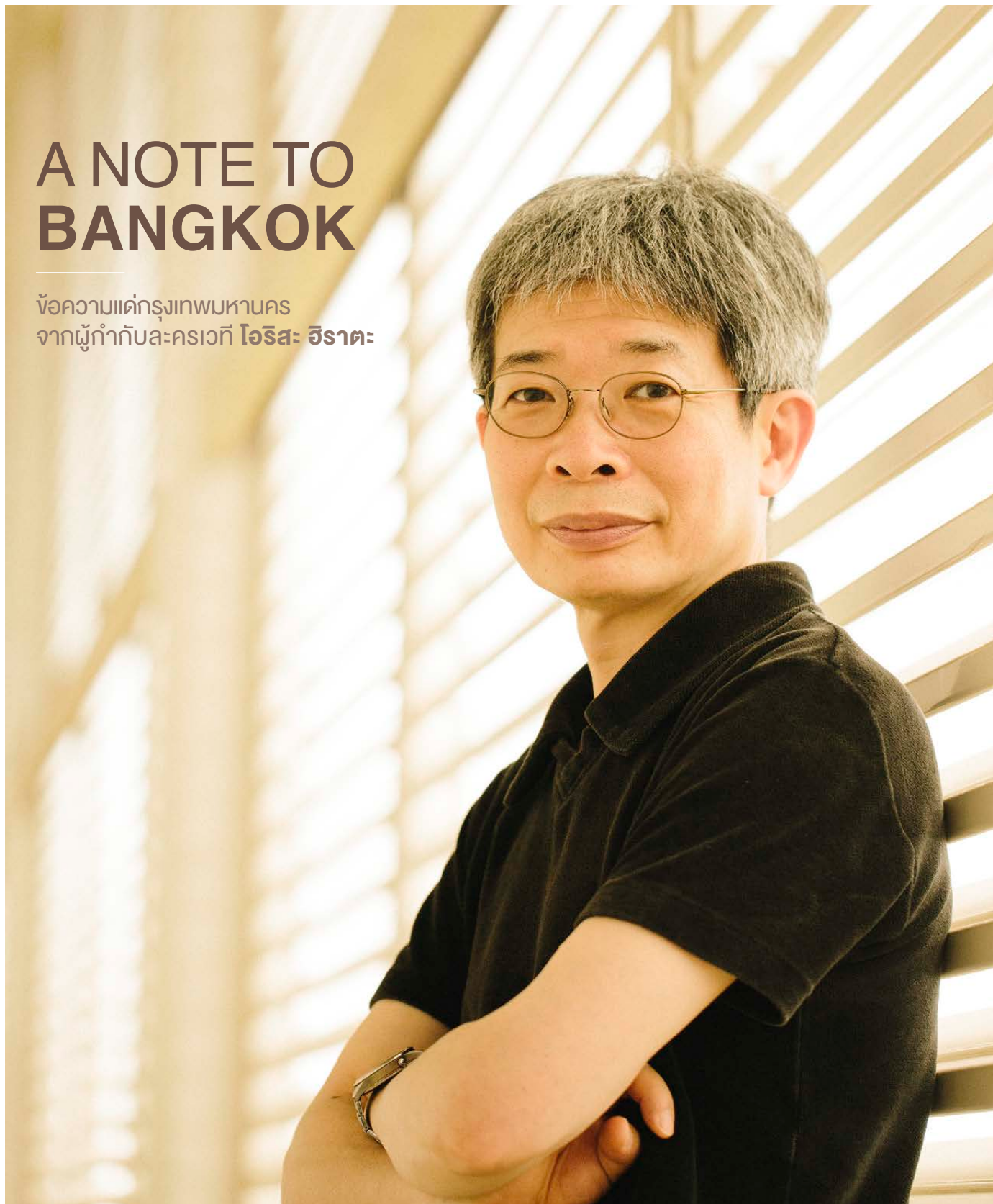

A NOTE TO BANGKOK

ข้อความแต่กรุงเทพมหานคร
จากผู้กำกับละครเวที **ไอริส: อีระตะ**

In Conversation with

เรื่อง: สลิล มหันต์เชิดชูวงศ์ ภาพ: พิษณุ สุจริตศาสตร์ ล่าง: อรรถ มูเนาะ

A NOTE TO BANGKOK

ข้อความแด่กรุงเทพมหานคร จาก
ผู้กำกับละครเวที **ไอริสะ อิราตะ**

ชายญี่ปุ่นสวมแว่นร่างเล็กบอกเราว่านี่เป็น
การเดินทางมากรุงเทพมหานครครั้งที่ ‘นับ
ไม่ถ้วน’ ของเขา

แฟนละครเวทีคงรู้ว่า ไอริสะ อิราตะ
นักเขียนบทและผู้กำกับละครเวทีชาวญี่ปุ่นที่มี
ชื่อเสียงระดับโลกผู้นี้ เดินทางมาที่เมืองหลวง
ของเราอย่างเป็นทางการอย่างน้อย 3 ครั้ง
ครั้งหนึ่งเมื่อปี 2006 พร้อมกับละครเวทีอัน
ทรงอิทธิพลที่ชื่อ Tokyo Notes ของเขา ตาม
ด้วยปี 2012 กับผลงานเรื่อง Sayonara และ
ปี 2015 เรื่อง The Metamorphosis (Android
version) ที่ได้ ฮิโรชิ อิชิคุโร เจ้าพ่อแอนดรอยด์
มาร่วมงานด้วยทั้งสองเรื่อง

ปีนี้ชายร่างเล็กเดินทางมากรุงเทพฯ อีกครั้ง
หนนี้ เขาหอบหิ้วเอา Tokyo Notes บทละคร
สร้างชื่อของเขามาเพื่อเป็นของกำนัลให้เมืองไทย

ในวาระเฉลิมฉลองความสัมพันธ์ 130 ปี ไทย-ญี่ปุ่น แต่ดัดแปลงมันเสียใหม่ให้เข้ากับบริบทสังคมไทย ออกมาเป็นละครเวทีชื่อ Bangkok Notes ซึ่งมีบทพูดเป็นภาษาไทยและใช้นักแสดงไทยทั้งหมด

ระหว่างสังเกตการณ์การซ้อมละครร่วมกับนักแสดงไทยของผู้กำกับวัยเลข 5 ผู้นี้ ก่อนถึงวันแสดงจริงในเดือนพฤศจิกายน เราพบว่า ไม่ใช่เพียงวิธีการแสดงละครพูดแบบร่วมสมัยอันเป็นเอกลักษณ์ที่สะกดเราไว้อย่างอยู่หมัด แต่อาจเพราะสัมผัสได้ถึงข้อความบางอย่างที่ชายผู้นี้กำลังตั้งคำถามต่อตัวเรา ผ่านละครกลืนสุพรรณหมื่นศรีของเธอ

และนี่คือข้อความส่วนหนึ่งจากการพูดคุยระหว่างเรา และไอริส อิราตะ ในเย็นวันหนึ่งท่ามกลางฉากหลังที่ชื่อว่ากรุงเทพมหานคร

ความทรงจำแรกของคุณต่อเมืองนี้เป็นอย่างไร

ผมมากรุงเทพฯ ครั้งแรกเมื่อปี 1980 ตอนนั้นผมอายุ 17 ปี ซึ่งจักรยานที่ขี่รอบโลกโดยมีกรุงเทพฯ เป็นจุดหมายปลายทางสุดท้าย ตอนนั้นผมพักแถวข้าวสารอยู่หนึ่งสัปดาห์ ผมกลับมาอีกครั้งช่วงปี 2003 หลังเศรษฐกิจฟองสบู่แตกพอดี เป็นช่วงที่บ้านเมืองยังหลงเหลือกลิ่นอายบรรยากาศนั้นอยู่ หลังจากนั้นก็มาทำละครเวทีที่นี่อีกหลายครั้ง กรุงเทพฯ เป็นที่ที่อยู่ในความทรงจำของผมมาตลอด เวลาเดินทางมาแต่ละครั้งก็จะเห็นการเปลี่ยนแปลงของเมืองอยู่ตลอดเวลา

เห็นการเปลี่ยนแปลงอะไรของมหานครแห่งนี้บ้าง

กลับมาหานี้ ภาพที่เห็นได้ชัดเจนอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการพัฒนาและเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อบ้านเมือง คือผมเห็นว่าชนชั้นกลางในกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้นจากปี 2003 จนถึงปัจจุบัน ผมมองว่าละครเวทีหรือศิลปะร่วมสมัยมักถูกบริโภคโดยชนชั้นกลาง พอมีชนชั้นกลางเพิ่มขึ้น ผู้บริโภคหรือกลุ่มเป้าหมายของคนที่เสพงานศิลปะหรือละครร่วมสมัยก็เพิ่มขึ้นไปด้วย ตรงนี้เป็นจุดที่ผมรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด

เหตุผลที่ Tokyo Notes ได้เดินทางมากรุงเทพฯ อีกครั้งคืออะไร

ที่ผ่านมา ผมทำงานร่วมกับเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาโดยตลอด และผมสนิทกับอาจารย์ปิตร มหาสารินันท์ อาจารย์ประจำภาควิชาการละคร คณะอักษรศาสตร์ เราเคยพูดคุยกันว่าสักวันอยากทำงานร่วมกัน พอได้รับการสนับสนุนจากเจแปนฟาวน์เดชั่นให้นำละครเรื่องนี้เดินทางมาแสดงหลายประเทศในเอเชีย จึงเกิดเป็น Bangkok Notes ขึ้น ซึ่งนับเป็นโอกาสดีที่จะได้มาแสดงงานที่โรงละครอักษรศาสตร์ ผมถือว่าเป็นเรื่องโชคดีมากที่งานของผมจะได้มาเล่นที่กรุงเทพฯ และร่วมสร้างความเป็นไปได้ใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นที่นี่

ในการดัดแปลงบทละคร Tokyo Notes ให้เป็น Bangkok Notes ภายใต้บริบทของกรุงเทพฯ ครั้งนี้ คุณสนใจประเด็นไหนเป็นพิเศษ

ปกติผมจะไม่ตั้งเป้าหมายหรือคิดอะไรมาล่วงหน้าก่อน ให้เดินทางไปถึงแล้วสัมผัสแล้วพัฒนาหรือสภาพแวดล้อมของชาตินั้น ณ ตอนนั้นแล้วค่อยนำมาปรับอีกทีหนึ่ง ผมเขียนบทละคร Tokyo Notes ขึ้นมาตั้งแต่ 23 ปีที่แล้ว ก่อนที่มันจะถูกนำไปแสดงทั่วโลก ทั้ง Seoul Notes ที่เกาหลีเมื่อหลายปีก่อน Taipei Notes ที่ได้หวนเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ส่วนปีหน้าก็จะมี Manila Notes ที่ฟิลิปปินส์ สำหรับไทยก็ไม่ต่างกับที่อื่นๆ ผมอยากให้มันเป็นผลงานที่ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งเดียวแล้วหายไป แต่ในอุดมคติคืออยากให้บทละครนี้เป็นสมบัติของประเทศไทย นำมาผลิตซ้ำโดยคณะละครอื่นได้ เมื่อผ่านเวลาไป 10-20 ปีนำมาเล่นอีกครั้งก็ไม่รู้ว่ามันเคยเป็นบทละครญี่ปุ่นมาก่อน

เห็นตอนซ้อม สงสัยว่าทำไมคุณถึงให้ความสำคัญกับจังหวะของการพูดและหยุดพูดมากขนาดนั้น

ผมถือว่าจังหวะในการพูดเป็นส่วนหนึ่งของบทละคร แม้กระทั่งช่วงระยะเวลาในการหยุดพูดก็ถือว่าเป็นบทพูดในละครด้วยเช่นกัน เช่น ในบางจังหวะต้องเว้น 0.5 วินาที

ก่อนจะพูดต่อ อะไรอย่างนี้ ความจริงผมก็อยากจะเขียนมันลงไปบนทละครโดยละเอียดนะ แต่มันไม่ได้เลยต้องใช้วิธีบอกกล่าวโดยปากตอนซ้อมแทน หรือการใช้คำเชื่อมเล็กๆ น้อยๆ ก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของตัวบทละคร

การพูดซ้อนกันหรือพร้อมกันของตัวละคร ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ใน ‘ละครพูดร่วมสมัย’ ของคุณ มีที่มาจากอะไร

ผมคิดว่าการพูดแบบนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้น และผมกลับเป็นฝ่ายตั้งข้อสงสัยว่าทำไมละครเวทีที่เห็นทั่วไปถึงจะต้องวุ่นวายหรือพูดเสียงดัง หรือต้องผลัดกันพูดทีละบทด้วย สำหรับผม ผมมองเห็นโลกเป็นลักษณะเช่นนี้ เลยเลือกถ่ายทอดอย่างที่ผมเห็น

Notes แต่ละเวอร์ชันของประเทศต่างๆ ต่างกันอย่างไร

ไม่ได้ต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่ต่างกันเล็กน้อยตามบริบทของประเทศ ตามสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของเมืองนั้น ประเทศนั้น รวมไปถึงความต่างระหว่างสังคมเมืองกับสังคมชนบทของประเทศนั้น ความห่างของเมืองหรือประเทศนั้นต่อสงคราม ยกตัวอย่างให้เห็นชัดว่าเวลาเกิดสงครามโลกครั้งใหญ่ การส่งกองกำลังไปร่วมกับกองกำลัง

ขององค์การสหประชาชาติก็ต่างกันตามปัจจัยของแต่ละประเทศ เช่น ไต้หวัน เป็นประเทศที่ไม่ได้เข้าร่วมองค์การสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นไต้หวันก็ไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้องส่งทหารเข้าร่วมรบแต่อย่างใด แต่บางอย่าง เช่น วัฒนธรรมเอเชียถือว่าลูกชายคนโตมีหน้าที่ดูแลครอบครัว อันนี้จะเป็นจุดร่วมที่เหมือนกัน

ทำไมถึงเลือกให้ฉากหลังเป็นสงคราม

โอเคียแรกที่ผมคิดเรื่องนี้ขึ้น คือผมอยากใช้ห้องโถงของพิพิธภัณฑสถานศิลปะเป็นฉากละคร เล่าเรื่องของครอบครัวที่แยกกันอยู่แล้วจะนัดมารวมกันทีนี้ปีละครั้ง ผมรู้สึกว่ามันตรงตามมาก แต่พอเริ่มเขียนไปสักพักก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่าในห้องโถงของพิพิธภัณฑสถานศิลปะ ผู้คนมักไม่ค่อยคุยกันเท่าไร เลยรู้สึกว่าต้องมีเหตุการณ์อะไรใหญ่ๆ เกิดขึ้นที่สังคมภายนอกถึงจะทำให้บทละครอันนี้สมบูรณ์ได้ เลยนึกถึงสงคราม ซึ่งตอนที่เขียนเรื่องนี้มีสงครามอิรักเกิดขึ้นพอดี ผู้คนได้มีประสบการณ์ร่วมกันคือการดูถ่ายทอดสดสงครามผ่านทางโทรทัศน์ ในฐานะนักเขียนบทละครผมจึงเกิดแรงบันดาลใจในการเขียนบทละครเรื่องนี้ที่แสดงให้เห็นวาระระหว่างธรรมะและอธรรม ระหว่างถูกและผิด เป็นเรื่องคลุมเครือ

ทำไมสนใจเรื่องมนุษย์และครอบครัวเป็นพิเศษ

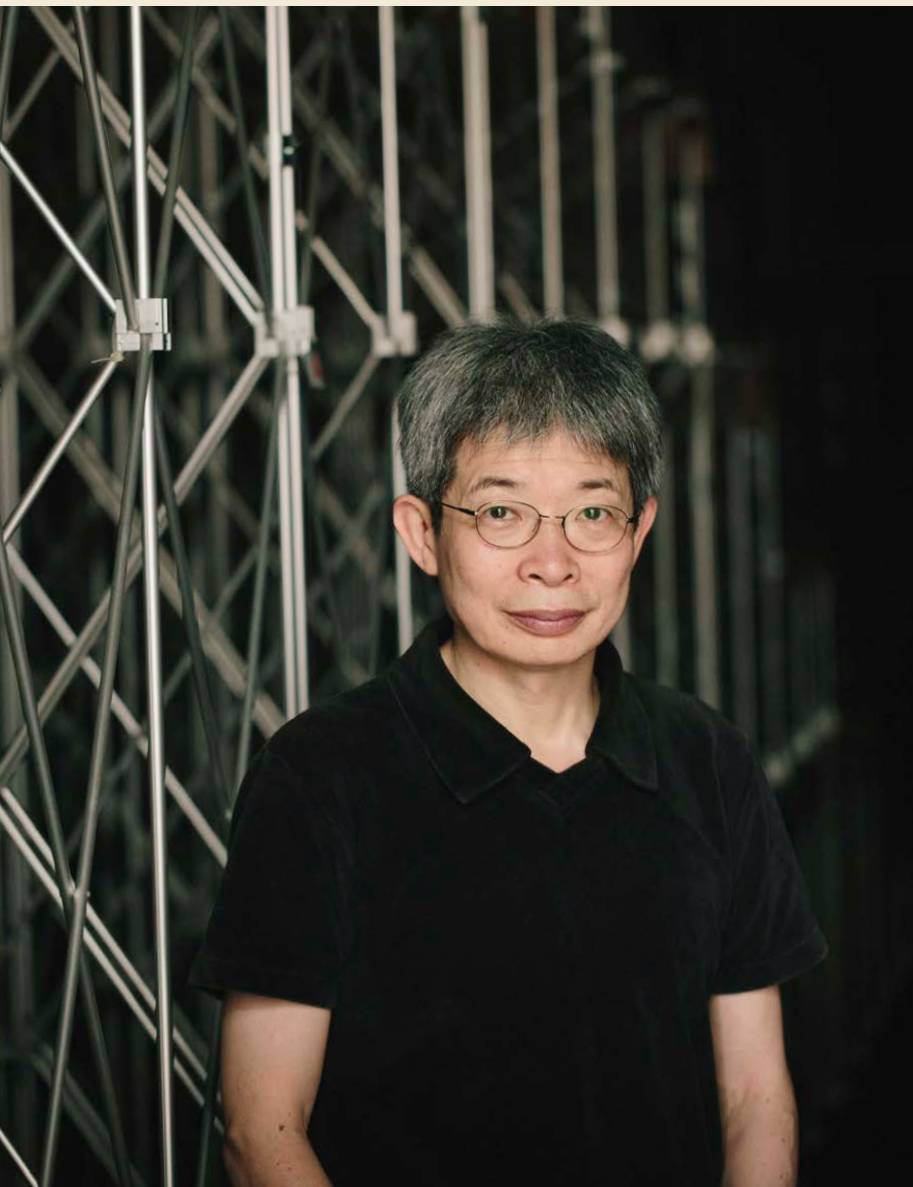
การทำงานศิลปะสำหรับผมมีแค่สองอย่างที่จะนำเสนอได้ อย่างแรกคือตัวเองคือใครหรืออะไร อีกอย่างหนึ่งคือโลกคืออะไร ส่วนคำใบ้ที่จะทำให้เกิดเรื่องราวเหล่านั้นได้คือแก่นหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวหรือรัฐชาติ ในการสร้างงานสำหรับผมมีแค่นี้ คือ ตัวเองและผู้อื่น

ทำไมถึงให้ตัวละครที่คุณเขียนขึ้น ไม่แปรผันไปตามกาลเวลา

ผมคิดว่าเหตุผลที่งานของผมยังได้รับความนิยมเพราะผมไม่ได้พยายามที่จะยึดยึดติดสารอะไร ไม่ได้ใช้ละครเวทีเป็นเครื่องมือในการนำข้อมูลที่เป็นศีลธรรมตามอุดมคติของตัวเองมาสั่งสอนคนดู สิ่งที่ผมต้องการเขียนและนำเสนอออกมาคือแค่อยากจะบอกว่า ‘มนุษย์คืออะไร’ ‘โลกนี้คืออะไร’ หรือไม่ก็ ‘ครอบครัวคืออะไร’ เท่านั้นเอง เรื่องเหล่านี้มีความอยู่ดีธรรมดาและความไม่สมดุลเกิดขึ้นอยู่อย่างปัญหาในปัจจุบันที่เกิดขึ้น ถ้ามองดีๆ ก็จะพบว่าปัญหาเดิม อย่างเช่น สงครามซีเรีย ไม่ว่าเวลาจะผ่านไป แต่ผมคิดว่าปัญหาของมนุษย์นั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย

ความเชื่อมโยงของละครต่อสังคม คือเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คุณเลือกเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยด้วยใช่ไหม

ปกติผมสอนเรื่อง Art Management หนึ่งในนั้นคือการหาคำอธิบายว่างานศิลปะหรือละครเวทีมีบทบาทต่อสังคมอย่างไร เพื่อให้เห็นว่าชาติ รัฐบาล และรัฐบาลท้องถิ่นจะเข้ามามีส่วนร่วมหรือบทบาทในการจัดการวัฒนธรรมและศิลปะอย่างไร ต้องบอกก่อนว่าเป็นเรื่องปกติสามัญมากที่ละครจะเกี่ยวโยงกับสังคม ซึ่งในฐานะศิลปิน ผมมองว่าศิลปินไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องอธิบายว่าผลงานที่ตัวเองผลิตขึ้นมานั้นทำเพื่ออะไรหรือทำเพราะอะไร แต่ในฐานะที่ผมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ผมต้องบอกหรือเขียนออกมาเป็นคำพูดให้ได้ว่า สิ่งเหล่านี้เมื่อนำมาใช้ผลิตละครเวทีแล้ว มันให้คุณประโยชน์อะไรแก่สังคมบ้าง

“จริงอยู่ที่การละคร หยุดสงครามไม่ได้ แต่การละครจะสร้างสังคม ที่ทำให้เกิด สงครามยากได้”

ในญี่ปุ่น ศิลปินมักไม่ได้รับการปกป้องเท่าไร ฉะนั้น บางครั้ง
ผมก็ต้องออกมาพูดในฐานะศิลปินด้วยเช่นเดียวกัน

คุณสอนศิลปะการแสดงด้วยไหม

ต้องบอกว่า ผมสอนการสื่อสารโดยผ่านศิลปะการละคร
มากกว่า ลูกศิษย์ของผมคือแพทย์และบุคลากรทางการแพทย์
แพทย์ที่ผ่านมามากคนที่ประกอบอาชีพที่มีเกียรติมากมาย อย่าง
แพทย์หรือนายแค่อุญเฉยๆ ก็มีคนมาเคารพ แต่ในโลก
ยุคปัจจุบันมันไม่เป็นเช่นนั้น คนกลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่มีความ
ต้องการทักษะในเรื่องการสื่อสาร อย่างที่อเมริกา
การสอนภาควิชาที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการละครยังเล็กก็จริง
แต่บทบาทของการใช้วิชาศิลปะการละครในแขนงอื่นๆ มี
มาก ได้ข่าวว่าในไทยเองก็มีเช่นกัน

คุณร่วมงานกับรัฐในการผลักดันศิลปะให้เกิดขึ้นในชุมชน เล็กๆ อย่างเมืองคิโนะซากิ เล่าให้ฟังหน่อยว่าคุณทำอะไร ที่นั่นบ้าง

ปัจจุบัน ที่ญี่ปุ่นโดยเฉพาะส่วนภูมิภาคจะมีหน่วยงานรัฐ
ท้องถิ่นที่ผลักดันเรื่องเหล่านี้จริงจัง ผมถูกชวนไปร่วม
ในโปรเจกต์หนึ่งของ Kinosaki International Art Center
ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ในเขตโทโยโอกะ ผู้ว่าฯ เขตนี้มโนนโยบาย
ให้วัฒนธรรมเป็นเครื่องมือหนึ่งในการฟื้นฟูเมือง ผมจึง
ร่วมปรับปรุงหอประชุมเมืองอันเก่าที่ไม่ได้ใช้งานแล้ว
เปลี่ยนให้เป็น Artist Residence เป็นสถานที่ที่ศิลปิน
แขนงละคร เต้น และระบำ จะมาอยู่อาศัยเพื่อซ้อมหรือ
เล่นละครได้ ซึ่งสถานที่แบบนี้แทบจะหาไม่ได้ที่อื่น เลย
กลายเป็นตัวอย่างที่ค่อนข้างจะพิเศษและได้รับความสนใจ
จากทั่วโลก ศิลปินที่เคยมา เช่น Toshiki Okada ผู้กำกับ
ละครเวทีชาวญี่ปุ่นหรือ Irène Jacob นักแสดงชาวฝรั่งเศส
ที่ได้รางวัลจากเทศกาลหนังเมืองคานส์

หลังจากนำศิลปะลงไปในเมือง เห็นการเปลี่ยนแปลง อะไรบ้าง

ไม่แน่ใจว่าเป็นผลจากเรื่องนี้อย่างเดียวไหม แต่สิ่งที่
เห็นได้ชัดเลยคือ 4 ปีที่แล้วเมืองคิโนะซากิมีชาวต่างชาติ
มาเที่ยวแค่ปีละ 1,000 คน แต่ตอนนี้กลายเป็นปีละ
40,000 คน ซึ่งตัวเลขเพิ่มขึ้นถึง 40 เท่า มีการประชาสัมพันธ์
ในหน้าหนังสือพิมพ์ นิตยสาร มากขึ้น ทำให้เป็นที่รู้จัก
ในประเทศญี่ปุ่นเองมากขึ้นเช่นเดียวกัน รวมถึงตัวศิลปิน
ก็มีพลังในการสื่อสารค่อนข้างเยอะ เมื่อศิลปินต่างชาติมา
ใช้ Artist Residence ที่นี้ กลับประเทศไปเขาก็เป็นเหมือน
โทรโข่งที่จะช่วยป่าวประกาศเรื่องเมืองให้เรา ก่อนหน้านั้น
เมืองคิโนะซากิมีชื่อเสียงเรื่องบ่อน้ำพุร้อนออนเซนเพียง

อย่างเดียว พอมีเรื่องศิลปะมาส่งเสริมก็เหมือนเป็นการ
ยกระดับภาพลักษณ์ของเมืองด้วย

ศิลปะมีบทบาทต่อการพัฒนาเมืองเล็กๆ ยังไง

ถ้ายกตัวอย่างเมืองในยุโรป เมืองท่องเที่ยวทุกเมือง
ต้องมีเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ เช่น เทศกาลหนัง
เมืองคานส์ หรือจะต้องมีพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่เป็นของเมือง
ตัวเอง เมื่อเมืองเจริญจนสูงงอม ทรัพยากรการท่องเที่ยว
ที่เป็นธรรมชาติจะไม่เพียงพอ รัฐต้องสร้างทรัพยากร
การท่องเที่ยวที่เป็นเรื่องวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น อีกประการหนึ่ง
ที่มีความสำคัญคือ ศิลปะช่วยยกระดับภาพลักษณ์เมือง
ในระดับโลกได้ อย่างที่ญี่ปุ่นเองก็มีปัญหาเรื่องจำนวน
ประชากรลดลงซึ่งจะส่งผลให้สังคมภูมิภาคท้องถิ่นอยู่ไม่ได้
เพราะขาดคนหนุ่มสาว ศิลปะจะช่วยดึงดูดประชากรหนุ่มสาว
ให้กลับไปอยู่อาศัยได้

สำหรับคุณ ละครเวทีไม่ได้เป็นเพียงความบันเทิง

ถ้าละครเป็นแค่ความบันเทิงเท่านั้น ตอนที่วิทยากร
อย่างภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เกิดขึ้น ละครเวทีก็
น่าจะหายไป แต่ก็อย่างที่เห็น ละครเวทีไม่ได้หายไป ผมจึง
คิดว่าการใช้คำพูดและการเคลื่อนไหวกันแบบเป็นกลุ่มก้อน
น่าจะเป็นตัวเสนออะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์
อีกประการหนึ่ง ผมคิดว่าละครเวทีรวมไปถึงการระบำ
รำฟ้อนเป็นพิธีกรรมหนึ่งที่รักษาสังคมกลุ่มก้อนของมนุษย์
ไว้ เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่ยุคโบราณ เป็นระบบระเบียบที่รักษา
ความเป็นชุมชนไว้ได้ นี่คือการเชื่อมโยงหนึ่งที่ละครมีต่อ
สังคม

จากประสบการณ์มากมายของคุณต่อศิลปะแขนงนี้ คุณ คิดว่าละครมีบทบาทต่อตัวตน เมือง สังคม และโลก ได้มาก แค่ไหน

ผมคิดว่าการละครคือการรักษา ถ้าจะเปรียบเทียบ
มันไม่ได้เหมือนการแพทย์ตะวันตกที่รักษาในลักษณะ
ของการผ่าตัด แต่น่าจะเหมือนการแพทย์แบบตะวันออก
ที่ใช้ยาสมุนไพรจีนรักษาให้เกิดความแข็งแรงจากภายใน
ร่างกาย จริงอยู่ที่การละครหยุดสงครามไม่ได้ แต่การละคร
จะสร้างสังคมที่ทำให้เกิดสงครามยากได้

อยากฝาก note อะไรให้คนกรุงเทพฯ ที่กำลังจะดู Bangkok Notes

ในฐานะที่เป็นมนุษย์ เราทุกคนล้วนเป็นปัจเจก แต่
ระหว่างความเป็นปัจเจกกับครอบครัว ความเป็นปัจเจก
กับความรักชาติ เรามักรู้สึกว่าต้องเลือกอะไรบางอย่าง
ตัวละครในละครของผมจะโยนคำถามให้คนได้ขบคิดถึง
เรื่องเหล่านี้ ละครเรื่องนี้จะมีวิธีการดูหลายแบบ ถ้า
พยายามจะค้นหาสารหรือข้อความหลักเพียงอย่างเดียว
อาจจะไปไม่ได้ ผมอยากให้รู้สึกเหมือนกำลังดูงาน
ศิลปะร่วมสมัยชิ้นหนึ่ง หรือดูในสิ่งที่ตัวเองชอบก็พอ

* ละครเวทีความร่วมมือไทยญี่ปุ่น Bangkok Notes จะจัดแสดงรอบปฐมฤกษ์ในฐานะ
ละครเปิดของเทศกาลละครกรุงเทพ 2560 และเปิดรอบการแสดงที่ศูนย์ศิลปการละคร-
สโตนี พินรูปโกบอล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 2-4 และ 9-11
พฤศจิกายนนี้

JF THEATRE

ผลงานชิ้นเอกจาก 4 ผู้กำกับญี่ปุ่นที่ถ่ายทอดทั้งความคลาสสิกของงานชั้นครู ความรัก ความสัมพันธ์ในรูปแบบหลากหลาย รวมไปถึงความงดงามของฤดูกาลที่ผันผ่านไป ฉายให้ชมฟรีที่เจแปนพาวนด์เซ็น ทุกเย็นวันศุกร์ตลอดเดือนตุลาคม-ธันวาคมนี้

06.10.60 | 18.30 น.

MADADAYO : ยัย

คุโรซาวะ อากิระ / 1993 / 134 นาที

ภาพยนตร์เรื่องสุดท้ายของคุโรซาวะ อากิระ ที่สร้างจากเรื่องจริงของศาสตราจารย์เฮียเคน อุซิดะ

20.10.60 | 18.30 น.

DOOMED IKIRU : เมื่อถึงวาระ

คุโรซาวะ อากิระ / 1952 / 143 นาที
(บทบรรยายภาษาอังกฤษ)

ผลงานชิ้นเอกของคุโรซาวะที่ถ่ายทอดความหมายของชีวิตผ่านข้าราชการระดับล่างผู้ไม่เคยหยุดงานตลอด 30 ปี

27.10.60 | 18.30 น.

TSUBAKI SANJURO : ซันจูโร่ ซามูไรพเนจร

คุโรซาวะ อากิระ / 1962 / 96 นาที
(บทบรรยายภาษาอังกฤษ)

ภาพยนตร์ชั้นครูที่มีอิทธิพลอย่างสูงกับผู้สร้างผลงานในยุคหลัง ถ่ายทอดผ่านซามูไรพเนจร

03.11.60 | 18.30 น.

THE TIME TRAVELER : รักข้ามเวลา

โอบายาชิ โนบูโอะ / 1983 / 104 นาที

เมื่อเด็กสาวเดินทางข้ามเวลาไปยังปี 2660 และได้พบกับเพื่อนชายอีกครั้ง

10.11.60 | 18.30 น.

I ARE YOU, YOU AM ME :

ฉันคือเธอ เธอก็ฉัน

โอบายาชิ โนบูโอะ / 1982 / 112 นาที

เรื่องรักสลับร่างที่ได้พัฒนาความเห็นอกเห็นใจกันเมื่อเธอเป็นฉัน แล้วฉันเป็นเธอ

17.11.60 | 18.30 น.

GOOD BYE FOR TOMORROW :

ลาก่อนสำหรับวันพรุ่งนี้

โอบายาชิ โนบูโอะ / 1995 / 142 นาที

เมื่อญาติผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์เรืออับปางได้รับจดหมายลึกลับให้ไปพบกัน

24.11.60 | 18.30 น.

BEIJING WATER MELON : แถวโบ้บักก๊ว

โอบายาชิ โนบูโอะ / 1989 / 135 นาที

ภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริงของพ่อค้าขายผักกับนักศึกษาชาวจีนชื่อ ลี

01.12.60 | 18.30 น.

BUDDIES : เพื่อนคู่หู

ฟูระตะ ยาสุโอะ / 1989 / 114 นาที

เรื่องระหองระแหงใจของสองเพื่อนรัก เมื่อเพื่อนหลงรักภรรยาของเพื่อน

08.12.60 | 18.30 น.

STATION : ชานชาลาชีวิต

ฟูระตะ ยาสุโอะ / 1981 / 132 นาที

ฉากชีวิต ณ ชานชาลาที่เต็มไปด้วย 'การเผชิญหน้าและการพรากจาก'

15.12.60 | 18.30 น.

WAIT AND SEE : จำ...ฤดูใบไม้ผลิ

ไซมาอิ ชินจิ / 1998 / 100 นาที

การกลับมาของพ่อที่กลายเป็นตัวปัญหา แต่เมื่อพ่อจากไป ความทรงจำที่ติดกลับเป็นสิ่งที่พ่อทิ้งเอาไว้

22.12.60 | 18.30 น.

KAZAHANA : คาซา-ฮานะ

ไซมาอิ ชินจิ / 2001 / 116 นาที

วันอันแจ่มใสในขุนเขาเมื่อฤดูหนาวอันโหดร้ายผ่านไป คือห้วงเวลางดงามที่ชาวญี่ปุ่นเรียกกันว่า "คาซา-ฮานะ"

29.12.60 | 18.30 น.

MOVING : ย้ายบ้าน

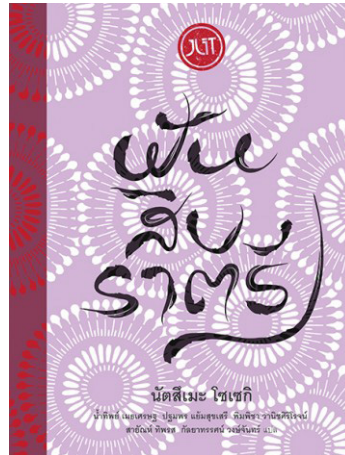
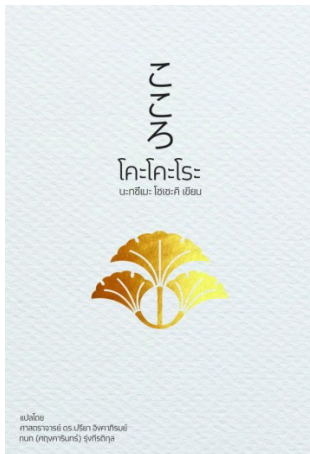
ไซมาอิ ชินจิ / 1993 / 124 นาที

เด็กหญิงที่ค้นพบวิธีลืมอดีต หลังพยายามให้พ่อแม่ที่แยกทางกันกลับมาคืนดี แต่ไม่สำเร็จ

กิจกรรมศิลปะวัฒนธรรมร่วมสมัยหลากหลายจากเจแปนพาวนด์เซ็น กรุงเทพฯ ที่กำลังจะเกิดขึ้น โปรดชมภาพยนตร์ประจำปีเดือนชมพร้อมคำบรรยายภาษาไทย รวมถึงหนังสือและอัลบั้มดนตรีคัดสรร จากห้องสมุดเจแปนพาวนด์เซ็น www.jfbkk.th/library/introduction/2lang=th

*ภาพประชาสัมพันธ์บางภาพเป็นภาพเป็นขาวดำเนื่องจากเงื่อนไขทางลิขสิทธิ์

BOOK

ฝันสิบราตรี และ โคะโคะโระ :
นักซีเมะ โซเซกิ

เนื่องในโอกาสชาตกาล 150 ปี ของนักเขียนสมัยใหม่ชาวญี่ปุ่น นักซีเมะ โซเซกิ ผู้มีอิทธิพลอย่างมากต่อนักเขียนรุ่นหลัง เราจึงอยากแนะนำผลงานชิ้นหนึ่งของปรมาจารย์ท่านนี้ โดยผลงานทั้งสองเล่มได้รับการแปลเป็นไทยอย่างสละสลวย เข้าใจง่าย และคงรสของโซเซกิไว้ได้อย่างดี เหมาะแก่ผู้ที่ต้องการเข้าคอร์สโซเซกิ 101 ที่สำคัญ สามารถหยิบยืมได้จากห้องสมุดของเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ อีกด้วย

EVENTS

22.10.60 | 14.00 - 15.30 น.

งานเสวนาวรรณกรรมแปลสมัยใหม่ญี่ปุ่นกับสำนักพิมพ์ JLit

สถานที่ : ห้องประชุม 3
ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

เวทีแลกเปลี่ยนความคิดและมุมมองของวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นร่วมสมัยโดยเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ และสำนักพิมพ์ JLit เพื่อเข้าใจถึงความเปลี่ยนแปลงของงานแปลหนังสือวรรณกรรมจากนักเขียนญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงในอดีต รวมถึงพัฒนาการทางสังคม และทิศทางงานเขียนวรรณกรรม

สมัยใหม่ของญี่ปุ่นในปัจจุบันที่ได้มีการต่อยอดทางความคิด และผลิตนักเขียนญี่ปุ่นรุ่นใหม่ๆ ตลอดจนได้มีการแปลให้ผู้อ่านชาวไทยได้รู้จักมากขึ้น โดยกิจกรรมนี้จัดขึ้นในระหว่างงานมหกรรมหนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ 22

05.11.60 - 06.11.60

บรรยายและสัมมนาพิเศษเนื่องในโอกาสชาตกาล 150 ปีของนักเขียนชื่อดังชาวญี่ปุ่น 'นักซีเมะ โซเซกิ'

สถานที่ : ศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับสาขาภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการบรรยายและสัมมนาพิเศษเนื่องในโอกาสชาตกาล 150 ปีของนักซีเมะ โซเซกิ นักเขียนชื่อดังชาวญี่ปุ่นที่มีอิทธิพลทางความคิดอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมญี่ปุ่นร่วมสมัยเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สนใจได้รู้จักงานเขียนอันเลื่องชื่อของโซเซกิมากขึ้น

EVENTS

Photo by Teeraphan Ngawjeenan

Photo by Teeraphan Ngawjeenan

02.11.60 - 04.11.60
09.11.60 - 11.11.60

BANGKOK NOTES

สถานที่ : ศูนย์ศิลปการละครสดใส พันธุมโกมล
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากผลงานละครเวทีที่ได้แรงบันดาลใจจากภาพยนตร์ 'Tokyo Story' โดย ยาสึจิโร โอสุ เรื่องราวของครอบครัวชาวเมืองกรุงเทพฯ บนเวทีเมืองไทยเรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นบริเวณโรงหอศิลป์แห่งหนึ่งในอนาคตอันใกล้ สงครามใหญ่กำลังก่อตัวในต่างแดน ภาพเขียนชุดหนึ่งจึงถูกอพยพมาจัดแสดงที่นี่

Photo by Teeraphan Ngawjeenan

บทสนทนาที่ไม่ปะติดปะต่อของครอบครัวเพื่อน และคู่รักที่เข้ามาชมภาพเขียนแสดงให้เห็นถึงปัญหา ความกลัดกลุ้ม และเสียงร่ำร้องของสังคมสมัยใหม่

ผลงานดัดแปลงล่าสุดของละครเวที 'Tokyo Notes' โดยอิริสะ อิราตะที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก 'Tokyo Story' ของ ยาสึจิโร โอสุ และได้รับการแปลมา 15 ภาษาพร้อมทั้งจัดแสดงมาแล้วทั่วโลก 'Bangkok Notes-สงคราม ภาพวาดผู้คน' ถือเป็นละครความร่วมมือไทย-ญี่ปุ่นที่จะเป็นการรวมตัวกันของนักแสดงไทยกว่า 20 ชีวิต รวมถึงการแปลงบทโดย สาวิตา ดีถิ่น

นอกจากนี้ ยังเป็นผลงานเปิดเทศกาลละครกรุงเทพ 2560 อีกด้วย ราคาบัตรสำหรับผู้คนทั่วไป 600 บาท นักศึกษา 300 บาท

จองบัตรที่ www.bangkokstudio41.com หรือ 081-559-7252, 0-2218-4802 การแสดงเป็นภาษาไทยโดยมีคำบรรยายภาษาญี่ปุ่นและอังกฤษ

20.11.17 - 21.11.17

HOLISTIC STRATA - S20 HIROAKI UEDA / PERFORMANCE

สถานที่ : ศูนย์ศิลปการละครสดใส พันธุมโกมล
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

22.11.17

SPECIAL DISCUSSION WITH HIROAKI UEDA & YOKO SEYAMA

สถานที่ : Jim Thompson Art Center: Araya Hall

24.11.17

DUO - S20 HIROAKI UEDA / DANCE

สถานที่ : MAIAM Contemporary Art Museum

อิโรอะกิ อุเมดะ คือศิลปินเลื่องชื่อที่เป็นที่รู้จักในหลากหลายประเทศจากการผสมผสานสื่อ แสง เสียงต่างๆ เข้ากับการแสดง นี่คือการครั้งแรกที่เขาจะได้มาเยือนเมืองไทยในเทศกาล Unfolding Kafka เทศกาลงานศิลปะร่วมสมัยที่ได้รับแรงบันดาลใจจากงานเขียนของฟรานซ์ คาฟคา ที่ก่อให้เกิดการตีความงานด้านทัศนศิลป์ ศิลปะเชิงแนวคิดมากมาย เกิดเป็นงานข้ามสาย ข้ามวัฒนธรรม ทั้งภาพยนตร์ ศิลปะจัดวาง ศิลปะการแสดง ฯลฯ นอกจากนี้ อิโรอะกิ อุเมดะแล้ว ภายในเทศกาลยังมีผลงานจากศิลปินญี่ปุ่นอีกมากมาย ได้แก่ งานแดนซ์ Bio-erosion โดย ซาโตชิ คูดะ นักออกแบบท่าเต้นผู้ทำงานอยู่ที่สวีเดน

Holistic Strata" Courtesy of Yamaguchi Center for Arts and Media, photo by Ryuichi Maruo

"Satoshi Kudo" / Photo by Piotr Korytowski

"Bio-erosion" / Photo by Satoshi Kudo

"Saiyah #2.3" Photo by Yoko Seyama

และงานศิลปะจัดวาง Saiyah #2.3 โดย โยโกะ เซยามะ ผู้ซึ่งจะมาร่วมเล่นกับ อิโรอะกิ อุเมดะ ในเรื่องกระบวนการสร้างสรรค์งานศิลปะสื่อผสมด้วย (เสวนาเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมคำแปลภาษาไทย และญี่ปุ่นโดยคร่าว)

สามารถตรวจสอบรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.unfoldingkafkafestival.com/>

What Happened?

เรื่อง: nananippon team

MANGA HOKUSAI MANGA EXHIBITION

OPENING
17.06.17

หอนิทรรศการ g23
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

งานเปิดนิทรรศการมังงะ โฮะคุไซ มังงะ: ต้นกำเนิดการ์ตูนญี่ปุ่น เริ่มต้นด้วยการบรรยายและเสวนาสุดพิเศษโดยผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ผู้มากประสบการณ์ในเรื่องมังงะญี่ปุ่นทั้ง ผศ.ชัยยศ อิชะกุลวัฒน์ จากคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พิรุณ ติรพัฒน์พันธุ์ บรรณาธิการสำนักพิมพ์ และจันทน์ ศรีมวล ผู้จัดการทั่วไปจากสำนักพิมพ์สารคดี ซึ่งร่วมกันวิเคราะห์วัฒนธรรมมังงะในแง่มุมที่

แตกต่างกัน ก่อนจะให้สื่อมวลชนและคนทั่วไปได้ร่วมสัมผัสนิทรรศการ ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ส่วน โดยส่วนสุดท้ายพูดถึงแรงบันดาลใจที่ปรมาจารย์ศิลปินภาพพิมพ์ เกะโตะ คะสึฮิโกะ โฮะคุไซ ส่งต่อนักวาดการ์ตูนรุ่นหลัง ผ่านผลงานนักวาดร่วมสมัย 7 คน ซึ่งจัดแสดงถึงวันที่ 22 กันยายนนี้ ก่อนจะหมุนเวียนไปจัดแสดงที่จังหวัดเชียงราย และหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จนถึงเดือนธันวาคม

MANGA WORKSHOP 23-30.08.17

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัย
วลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยนเรศวร

เวิร์กช็อปโดย คะสึมิ ซากาโมโตะ นักวาดมังงะและอาจารย์ผู้มีประสบการณ์ในโครงการแลกเปลี่ยนทรัพยากรบุคคลทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมของเจแปนฟาวน์เดชัน ซึ่งครั้งนี้เธอได้เป็นวิทยากรให้กับมหาวิทยาลัยทั่วประเทศไทย ถึง 5 แห่ง

HANDS - (HOPE AND DREAMS) FOR DISASTER AND ENVIRONMENT แนะนำเยาวชนไทยที่ได้รับคัดเลือกเข้าร่วมโครงการ

โครงการ 'ความหวังและความฝัน' เพื่อเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมประจำปีนี้ เจแปนฟาวน์เดชัน กรุงเทพฯ ได้คัดเลือกเยาวชนหนุ่มสาวรุ่นใหม่ไฟแรงจากประเทศไทย 5 คนที่มีพรสวรรค์และความคิดสร้างสรรค์ทั้งทางวิชาการ ประสบการณ์ และการใช้สื่อศิลปะแขนงต่างๆ ในการทำงานขับเคลื่อนสังคม โดยตัวแทนสมาชิกเยาวชนจากประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการ HANDs ประกอบไปด้วย 'วรัญชาวรรณทอง' ผู้จัดการโครงการจากศูนย์เตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asia Disaster Preparedness Center)

'ศรินทิพย์ กุคำ' นักธรณีวิทยา กรมทรัพยากรธรณี กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 'รวีวรรณ บุญไชย' ผู้ประสานงานโครงการภาคสนาม องค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (IUCN) 'วลัยพร ภูมิรัตน์' เกษตรกรรุ่นใหม่ชาวเชียงราย ผู้หลงใหลการผลิตสื่อสารคดี หนังสือ และเจ้าของไร่สตอว์เบอร์รี่ออร์แกนิก และคนสุดท้าย ซาหัดัม แวญโซ๊ะ นัมน้อยนักสิทธิมนุษยชนเด็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเยาวชนไทยทั้ง 5 คนจะได้เดินทางไปร่วมโครงการครั้งแรกที่ประเทศฟิลิปปินส์ และญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 8-19 ตุลาคม 2560

หลังจากนั้นสมาชิกทั้งหมดของโครงการ HANDs จะร่วมเดินทางไปศึกษางานและทำกิจกรรมเป็นครั้งที่ 2 ที่อินโดนีเซีย ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 2561 พร้อมนำเสนอแผนงาน การทำโครงการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ และการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ผ่านกิจกรรมสื่อสร้างสรรค์แบบต่างๆ ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติต่อไป

๓

ร้านที่ยกสาเกญี่ปุ่นทั่วภูมิภาคมาไว้ที่นี่!

เมื่อแทบทุกจังหวัดในญี่ปุ่นต่างผลิตสาเกของตัวเอง เอกลักษณ์จากข้าว น้ำ และการหมักบ่มของแต่ละแห่งจึงแตกต่างกัน และน่าลุ่มหลง ไม่ว่าจะเป็นสาเกจากเกียวโต นิงาตะ โกเบ นากาโนะ อาโอโมริ หรือจะแหล่งเด่นดังไหนๆ และในเมืองไทย Orihara Shoten Bangkok น่าจะเป็นร้านที่รวบรวมความหลากหลายนี้ไว้ได้ดีที่สุด

“ที่นี่เหมาะสำหรับคนอยากรู้จักและเรียนรู้ชนิดของสาเกหลายแบบ สำหรับผมนี้ถือเป็นการเปิดประสบการณ์การดื่มสาเก

เพราะมันเยอะมาก น่าตื่นเต้นมาก จะชอบรสชาติสะอาด กลิ่นหอมฟุ้งอย่างดอกไม้ หรือแบบเข้มข้นดุดัน มีทุกอย่างตามสภาพอารมณ์” อูทิส เหมะมูล นักเขียนรางวัลซีไรต์และนักดื่มเบียร์ตัวงึ่งที่หัวใจให้สาเกด้วยอีกแก้วเล่าถึงความดีเด่นของร้านสาเกแห่งนี้ให้เราฟังด้วยตาประกาย แล้วยังแนะนำว่า ถ้าไม่รู้จะเลือกตัวไหน ที่นี่มีเซตทดลอง 3 แก้วให้เราได้ชิมรส รื่นรมย์อย่างไม่ต้องเคอะเขิน ก่อนจะดับท้ายด้วยโอเด็งร้อนๆ อุ่นกระเพาะตามธรรมเนียม

“ที่จริงแล้วเบียร์กับสาเกมีกระบวนการทำไม่ต่างกันเลย เบียร์มีส่วนประกอบหลักคือข้าวสาลี ข้าวไรย์ แต่สาเกมีส่วนประกอบหลักคือข้าว ซึ่งบ่งบอกลักษณะัญญาหารหลักของแต่ละภูมิภาคในการทำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อย่างฝรั่งเศสใช้อุ่นหมักจนเกิดเป็นไวน์ แล้วยาโรบิเยนใช้อ้อยกลั่นจนกลายเป็นรัม ดังนั้นสาเกจึง

บ่งบอกเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์บ้านและวัฒนธรรมการกินดื่มของประเทศญี่ปุ่น

“โลกของสาเกละเอียด ซับซ้อน และลึกซึ้งมาก ผมเป็นเพียงแค่นักชิมที่ตื่นเต้นอยากรู้ อยากเห็น การได้สัมผัสรสชาติใหม่ๆ ของสาเกที่เราไม่เคยรู้จักทำให้เรามีความสุขในการดื่ม โรงหมักสาเกเก่าแก่ในญี่ปุ่นหลายแห่งมักเริ่มทำคราฟต์เบียร์หรือ Jibiri (เบียร์ท้องถิ่น) ของตัวเองด้วยเวลาผมไปญี่ปุ่นก็มักจะปักหมุดโรงหมักเหล่านั้นไว้ในการไปเยี่ยมชม การได้ดื่มเบียร์และสาเกท้องถิ่นจึงเป็นความสุขสองเต่งคือผมชอบเบียร์ แวะไปดื่มเบียร์แล้วก็ได้ดื่มสาเก และเรียนรู้ประวัติศาสตร์ของแต่ละโรงหมักนั้นไปพร้อมๆ กัน”

(น)

อูทิส เหมะมูล (ม่อน)

นักเขียนเจ้าของรางวัลซีไรต์จากนวนิยาย ลับแล, แก่งคอย ผู้ได้รับเลือกจากเจแปนฟาวนิเตชัน เพื่อรับทุน Takeshi Kaiko Memorial Asian Writers Lecture Series ครั้งที่ 19 ในการเดินทางไปเปิดการบรรยายที่ประเทศญี่ปุ่น และยังทำงานร่วมกับโกชิโอะคาเดผู้กำกับละครเวทีชาวญี่ปุ่นเพื่อสร้างละครเวทีเรื่อง ร่างของปรารถนา ซึ่งเป็นผลงานหนังสือเล่มล่าสุดของเขาและต่อยอดสู่นิทรรศการศิลปะ ‘ภาพร่างของปรารถนา’ อันเป็นที่ฮือฮาในความเร้าร้อน

uthis.haemamool

Orihara Shoten Bangkok

ตั้งอยู่ในโครงการ Park Lane เอกมัย ซอยสุขุมวิท 63 เปิดทุกวัน 17.00 - 00.00 น. เว้นวันอาทิตย์

[OriharaShotenBangkok](#)

สถานที่พิเศษในกรุงเทพฯ ที่ชวนให้นึกถึงญี่ปุ่น และนำโดยคนไทยที่ผูกพันกับญี่ปุ่น จากวงการที่หลากหลาย สลับสับเปลี่ยนกันไปในแต่ละเล่ม

IG: nichajannu

IG: promprawpan

IG: ktakastudio

IG: jlbmhaba

IG: reudufon

FB: nutcrackerz

IG: emnytpyn

IG: salilabee

FB: Jiraporn Wiwa

เมื่อนานานิปปอนปกแดงแจ๋ โอริกามีในแสงเงา น้ำแข็งไสโปะถั่วแดง แสงสวยในคาเฟ่อุ่นๆ และอื่นๆ อีกนานา ในกรุงเทพฯ คือความเป็นญี่ปุ่นในมุมที่แต่ละคนมองและตีตแซซแท็ก #nananippon ไว้ในโลกโซเชียลหลายช่องทาง ใครอยากร่วมมองและแชร์มุมแบบนี้ อย่าลืมตีดแซซแท็กมาฝากเราด้วยนะ

๙

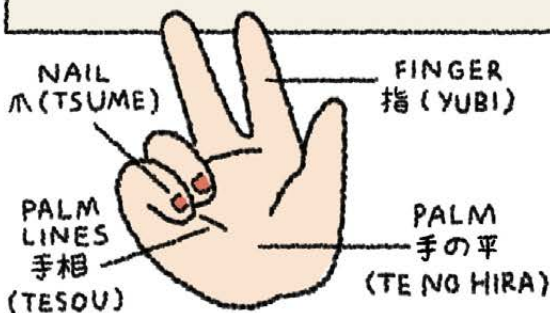

ที่ปรึกษา อัคร คุวาฮาร่า, ชูกะ โทมิตะ, สิริ รั้วไพบูลย์ บรรณาธิการ สลิล มหันต์เชิดชูวงศ์ นักเขียน จิราภรณ์ วิหว่า บรรณาธิการศิลปกรรม รุ่งนภา คาน กราฟิคดีไซน์ ณัฐปรีญา โจรสา ช่างภาพ พิชญ สุจริตศาสตร์ พิสูจน์อักษร วารณี วรรณยานนท์ ผู้จัดทำ บริษัท ไอแอลไอ จำกัด อีเมล ili.docx@gmail.com แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัท กู๊ดเอด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด โทรศัพท์ 0-2718-2951

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2560 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร Copyright © 2017 The Japan Foundation, Bangkok All right reserved. No reproduction or republication without written permission

1 2 3 NIPPON!

BY SUNDAY KIDS

手
TE
(HAND)

PRONUNCIATION

A : UUN, POPPUKO-N WA IRANAI.
A : ANATA NO TE GA HOSHII NO.

JAPAN FOUNDATION

WHAT'S JFBKK

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ เป็นองค์กรหลักของญี่ปุ่นที่จัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ร่วมด้วยคอร์สเรียนภาษาญี่ปุ่น งานแสดงศิลปะและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น การแสดงบนเวที งานแสดงนิทรรศการศิลปะ งานเทศกาลภาพยนตร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมและอื่นๆ และการสนับสนุนทางด้านวิชาการ การศึกษาที่เกี่ยวกับประเทศไทย

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ

ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ 159 ถนนสุขุมวิท 21 กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ : 0-260-8560-4 www.jfbkk.or.th www.facebook.com/jfbangkok

